

● کپرنشینان در استان‌های جنوبی همیشه مرسوم بوده است

زندگی در کپر در استان‌های جنوبی ایران به ویژه سیستان و بلوچستان، کرمان و هرمزگان به دلیل پوشش گیاهی و آب و هوای گرم منطقه همیشه مرسوم بوده است.

کپر از تنه نخل (مُوغ) و شاخه و برگ آن ساخته می‌شود. تنه‌های ساقط شده نخل را در زمین جا می‌دهند و در بین چهار ساقه که به شکل مربع یا دایره در زمین فرو رفته‌اند، شاخه‌های درخت نخل قرار می‌دهند. سپس شاخه‌ها را به‌وسیله «درانی» یا طناب به همدیگر می‌بافند و بالا و اطراف آن را با «سیوند» یا همان «شاک» می‌پوشانند که شاخ و برگ درخت نخل است. اجزای تشکیل دهنده کپر، گرز (karz) یا شاخه درخت خرما، تَگرد (tagerd)

کپر انواع مختلفی دارد که از میان آن‌ها می‌توان به «کنتوک»، «توپ رمشکی»، «بیضی» یا «کوتوک» اشاره کرد

یا (حصیر)، چیلک (chilok) (طناب بافته‌شده از برگ درختان خرما) است. اهالی از شاخه‌های درخت‌تر نخل هم برای ساخت تیر، ستون و مهاربند کپر استفاده می‌کنند. آن‌ها از برگ گیاه دراز که «پیش» نامیده می‌شود و به صورت درختچه‌های کوچک در منطقه وجود دارد به عنوان پوشش خارجی کپر استفاده می‌کنند. علاوه بر این‌ها، در مناطق کپرنشین از بافتن ریز برگ‌های پیش، حصیری بدست می‌آید که به عنوان زیرانداز و پوشش بیرونی کپر استفاده می‌شود.

کپر انواع مختلفی دارد که از میان آن‌ها می‌توان به «کنتوک»، «توپ رمشکی»، «بیضی» یا «کوتوک» اشاره کرد.

یک کپر برای ایجاد سایه و گذاشتن وسایل در سایه و استراحت کردن